

[Korsgaard.]

det ærede Medlem Hr. Fisker fremsatte under Valgkampagnen, for hele Linien i det ærede Medlems Foredrag var den, at det var de andre, der skulde betale, Løntagerne havde ikke noget at afgive. Men hvad siger nu den højtærede Landbrugsminister? Hvad andet, end at det ret beset er i Arbejdernes Interesse, at visse Varer under visse Omstændigheder bliver væsentlig dyrere, end de vilde være under den, om jeg saa maa sige, private Prisdannelse. Har dette i Virkeligheden synderlig med gammeldags Socialdemokrati at gøre? Det forekommer mig i hvert Fald at være meget tvivlsomt, og jeg tror ogsaa, det vilde have været tvivlsomt, om Socialdemokratiet var kommet saa godt fra Valgene, hvis de paa dette Omraade havde sagt nogenlunde det, som den højtærede Landbrugsminister nu siger. Jeg vil slet ikke tale om, hvad Socialdemokratiet under Valgkampagnen sagde om Kronen. Jeg skal slet ikke opholde mig ved, om man maaske mente, det var rigtigt at gøre Kronen mindre, men kun ved den ene Side af det, som for saa vidt er Forbindelsen med hele det Problem, her ligger for, hvor Socialdemokratiets vel dog, som man antager, mere, maaske i økonomiske Sager mest førende Mand, og hvor det radikale Partis første Mand, alene i Kraft af at han er Formand for Partiet, med Voldsomhed gik ud fra Betragtningen: Kronen kan ikke nedbringes af Hensyn til det engelske Marked. Nu vil jeg tillade mig at sige, at alene en Udtalelse af den Art fra siddende Ministre er ansvarsløs Tale: de mener at kunne argumentere for det, de indrepolitisk i Virkeligheden vil, ved at tage Udenrigspolitikken i deres Tjeneste, og det var jo i Virkeligheden det, de to Ministre gjorde den Gang. Havde man ogsaa den Gang været nogenlunde ærlig, havde Valgsituationen ligget noget anderledes, tror jeg. Det er jo egentlig fuldkommen uforstaaeligt, at Mænd, der ønsker at blive taget alvorligt ogsaa nu, kan hævde før et Valg: af Hensyn til Handelen med vore Landbrugsprodukter, som jo fornuftigvis er en livsvigtig Funktion for det danske Samfund, kan vi ikke tvangsmæssig ændre vor Mønt — og saa gøre det paa et senere Tidspunkt ganske glat, men samtidig ganske roligt blive siddende som Ministre. Er der blot Gran af Velanstændighed heri?

Første Næstformand (Vanggaard): Jeg maa anmode det ærede Medlem om ikke at fjerne sig alt for meget fra det foreliggende Emne.

Korsgaard: Naturligvis vil jeg nødig fjerne mig *alt for langt* derfra, men jeg forstaaer altsaa paa den højtærede Formand, at en lille Fjernelse derfra kan være tilladt.

Første Næstformand (Vanggaard): Den har jo været tilladt, men Fortsættelsen!

Korsgaard: Jeg forstaaer paa de ærede Tilhørere, at de i hvert Fald gerne ser, at man forlader det Emne — mine Tilhørere til *den Side*. (*Einer Jensen:* Der er ingen Tilhørere paa den anden Side) ... Tilhørerne paa den anden Side behøves ikke, for de er ganske enige med mig, og med den, man er enig med, er der jo ingen Grund til at tale, det kan i og for sig kun virke fuldkommen overflødigt. Da nu altsaa Formanden og Tilhørerne ønsker, at jeg forlader Emnet — saa er det alene af den første Grund — nødvendigt.

Men jeg gentager, at Situationen virker efterhaanden saa stærkt, at den højtærede Landbrugsminister fra denne Talerstol maa indrømme, at ret beset kan Arbejdernes Interesser meget vel ligge i, at selve Livsfornödenhederne staar i en noget højere end i en noget lavere Pris. Men med denne Betragtning, saa snart man overhovedet er gledet paa dette Punkt, er i Virkeligheden al Bund slaaet ud af, at man ikke kan indføre en Minimalpris, som svarer til Produktionsprisen, og det er i Virkeligheden for mig det interessanteste i Situationen, at altsaa den højtærede Landbrugsminister efter sine Udtalelser i Dag overhovedet ikke med nogen som helst Ret kan sige, at der begaas nogen som helst Uret imod nogen som helst Forbruger i dette Land, fordi man paa dette Omraade kræver en Pris for Varen, som svarer til Produktionsprisen.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Til det ærede Medlem Hr. Korsgaard skal jeg først sige, at det Parti, jeg er Medlem af, hedder Danmarks Retsforbund. (*Stemmer:* Ja, det ved vi!). Nej, de ærede Medlemmer, som taler her i Salen, giver som Regel Udtryk for, at de ikke ved, hvad det Parti hedder. (*Rager:* Men vi ved det godt!). Saa var det rigtigt, om De brugte det rigtige Navn. Grunden til, at Partiet hedder saadan, er, at vi mener, at Statens Opgave er kun at være Retsværner for Befolkningen, det er ikke Ud-